

tilfidsf kom det ærede Medlem endogfaa til at udtale sin Misforstaaelse med den danske National-karakter i en vis Retning. Der er for mig noget Tilfredsstillende i, at jeg dog deler Skjæbne med Al; hvad der er indenfor Danmarks Grændser i saa Henseende. Jeg tror imidlertid ikke, at den ærede Lægers Skuffelse er begrundet. Jeg har ikke paa nogen Maade givet Anledning til at tro, at jeg vilde foreslaa en Lov, der paa en gennemgribende Maade skulde forandre det System til Husdyravlens Forbedring, som vi hidtil have fulgt. Jeg føler saameget mindre Opfordring dertil, som der i det Hele taget ikke har været nogen Antydning af, at Nogen kunde paavise en Vej, ad hvilken man skulde kunne opnaa bedre Resultater end dem, man nu opnaar, lad Fremskridtene saa end være smaa, og lad der saa kunne paavises Mangler paa den ene eller paa den anden Maade. Der er, som sagt, ikke kommet mig for Dre eller for Die nogen Antydning af, at man ventede nu at skulle se fra Regeringens Side fremsat et Lovforslag om en Reform paa dette Omraade. Derfor jeg havde stillet mig en saadan Opgave, og dersom jeg havde troet at kunne bidrage væsentlig til Løsningen af det Spørgsmaal, hvorledes man paa en kraftigere og mere indtrængende Maade kunde gavne Husdyravlens og Hestevæsenets Udvikling, kunde det ærede Medlem have haft Anledning til at undre sig over, at jeg ikke iforveien havde søgt Underretning hos de Autoriteter eller enkelte Personer, som maaske i den Henseende kunde være nærmest til at have en begrundet Dom. Da jeg imidlertid ikke har tænkt paa noget Saadant, har jeg ladet mig nøje med de Oplysninger, som jeg har kunnet indhente fra Landbosforeningerne og Stutterikommissionen, og som for mig indeholde de Kræfter, som jeg tror at maatte henvende mig til om Raad og Bistand i Spørgsmaalet om Husdyravlens Fremme, saa meget mere som jeg selv ikke har noget saa overordentlig detailleret Kjenndskab til Hestevæsenets Udvikling som det ærede Medlem, der talte. Jeg har altsaa ikke tænkt paa at fremsætte Forslag til en Lov, som skulde paa en gennemgribende Maade røre ved den Organisation, der nu bestaar. Jeg har kun tænkt paa at afhjælpe enkelte Mangler, der vare paapegede, og tror at kunne indkomme enkelte Ønsker, der ere fremkomne fra de jydsk Landbosforeningers Overbestyrelse, og de Forslag, der ere gjorte, ere væsentlig motiverede af den og ere bifaldte, forsaavidt Hestevæsenet angaar, af Stutterikommissionen. Det er jo vist nok, at de Tilskud fra Statskassen, der ere bestemte ved Loven af 1862, nu maatte synes at være for smaa i Forhold til de Krav, der stilles til dem, og at det derfor var en naturlig Begjering, at Statens Bidrag til Landbosforeningerne maatte forøges, og at ligeledes Bidragene til Hingstefuerne maatte forøges, for at

Præmierne kunne faae en Betydning, der svarede til Nutidens Forhold og Pengeens virkelige Verdi. Det var ligeledes en efter min Mening rigtig og fornøstigt Foranstaltning, som jeg tror kunde have sin gavnlige Følge, at man søgte at tilskynde til Dyrskuer, der inddroge under sig et større Omraade end tidligere, en Forening af Dyrskuer fra forskjellige Landbosforeninger eller fra hele Provindsfer. Det er en Foranstaltning, som jeg ventet vil have sine gavnlige Følger. Ogsaa i denne Henseende har jeg forment, at Præmierne ved saadanne samlede Dyrskuer muligvis kunne sættes noget større, end de hidtil have været; thi det vil jeg villig indrømme, at Præmierne ved de almindelige Dyrskuer hidtil have været for mange og for smaa. Det er ogsaa Noget, der har været anerkjendt, men som man ikke har troet at kunne rette. Man har i Almindelighed haft den Anskuelse, hvortil ogsaa jeg helder, at Landbosforeningerne i det Hele taget have virket gavnlig. Det er vel muligt, at der paa sine Steder dermed har forbundet sig andre Formaal, som ikke i alle Henseender have været bifaldsværdige; men i det Hele taget har jeg den Overbevisning, og jeg tror, den deles af de Fleste, at Landbosforeninger have virket meget Nyttigt. Det har været nødvendigt for at opretholde Interessen for Landbosforeningerne, at de kunde uddele mange Præmier. Man har været tilfreds med smaa Præmier, det har været en Opmuntring for de Paagældende, og dersom man kun vilde have præmieret for mere udmærkede Dyr, vilde Interessen for Dyrskuerne og Landbosforeningerne have tabt sig.

Det har man troet at maatte se at forhindre, man har ventet, at i Libernes Løb skulde bedre Principer faae Indgang i saa Henseende, og jeg tror navnlig, at den Omstændighed, at man nu ser hen til større Dyrskuer, vil have nogen Indflydelse i saa Henseende. Men ved Siden deraf er der jo foreslaaet en Forandring i Sammensætningen af Hingstestuekommissionerne, som det ærede Medlem ikke har indvendt Noget imod; men da hans Bedømmelse af Hingstestuekommissionerne har været meget haard, tør jeg ikke haabe, at han har nogen særlig Fortjærlighed for dem i den Form, hvori de nu ere foreslaaede. Naar det ærede Medlem har ment, at der fra Regeringens Side paa energisk Maade maatte drages Omhu for, at man kunde træffe Foranstaltninger til Husdyravlens, i Særdeleshed Hestevædens Fremme, saa er det jo slet ikke den Vej, ad hvilken hele vor Udvikling er gaaet siden 1862. Bestræbelserne vare dengang netop de modsatte, at Regeringen ikke skulde gribe med altfor stærk Haand ind i disse Forhold, men søge at bidrage til, at Befolkningen selv udvikle disse Ting, efter hvad den ansaa for at være rigtigst. Man kan støtte Befolkningens Bestræbelse for at fremme Husdyravlens Forbedring; men Regeringen selv skal ikke gribe ind med stærk Haand for at ordne disse Forhold. Det tror jeg